

ČESKOSLOVENSKÁ ANARCHISTICKÁ FEDERACE

Československá anarchistická federace (ČSAF) sdružuje místní skupiny a jednotlivce, kteří se hlásí k anarchistickým myšlenkám. Jsme svobodomyšlný kolektiv sdružující pracující, nezaměstnané a studenty na anarchistických zásadách. Rozumíme tím federalismus, samosprávu a aktivitu zdola. Nemáme žádné vůdce, všechna rozhodnutí jsou přijímána všemi členy, případné funkce jsou volitelné a kdykoli odvolatelné zdola. ČSAF usiluje o vytvoření svobodné a samosprávné společnosti založené na územní a výrobní samosprávě, federalismu, rovnosti, solidaritě a sociální spravedlnosti. Společnosti, kterou budeme spravovat my samotní – obyčejní lidé – pracující, studenti a důchodci.

ČSAF se věnuje propagaci anarchistických myšlenek a materiálů, různorodým akcím, aktivitám a kampaním, které považuje za důležité. Sdílíš podobné myšlenky a myslíš si, že organizováním můžeme snadněji dosáhnout spousty věcí, snadněji a účinněji bránit svá práva a prosazovat své potřeby? Přidej se k ČSAF nebo s námi spolupracuj.

WWW.CSAF.CZ

ABC revolučního anarchisty

NAKLADATELSTVÍ
ČESKOSLOVENSKÉ ANARCHISTICKÉ
FEDERACE

družstev, podporovaných svobodnými sověty. Revoluce postupuje milovými kroky vpřed právě prostřednictvím zřízení svobodných sovětů a masy uchopí do svých rukou veškeré společenské dědictví - půdu, lesy, dílny, továrny, železnice, přístavy atd. a pak, sjednocené na podkladě společných zájmů, příchylnosti nebo sdíleného ideálu, přebudují sociální život všemi možnými způsoby, aby odpovídal jejich potřebám a přáním.

Je nepochybné, že tento boj bude krvavý, bude stát hodně životů, protože se svobodné lidstvo střetne v boji na život a na smrt se starým řádem. Nebude čas na váhavost a precitlivělost. Bude to boj kdo z koho. Každopádně tak by měl uvažovat kdokoli, kdo si alespoň trochu váží svých práv a práv lidstva, pokud si ovšem nepřeje zůstat ujařmeným zvířetem a otrokem, čímž je přinucen být právě dnes.

Když se převládající životní silou stane rozum a láska k sobě i ostatním, pak se člověk stane opravdovým tvůrcem své vlastní existence.

Organizujte se, utlačovaní bratři, shromážděte všechny lidi od pluhu i z továren, ze školy i univerzitních kateder a nezapomínejte na učence a všeobecně na intelektuály, aby tito mohli opustit svoje kabinety a pomoci nám na naši odvážné cestě vpřed. Je sice pravda, že devět z deseti intelektuálů na naši výzvu vůbec neodpoví a pokud ano, bude se z nás opět snažit udělat ovce, protože – pamatujte! – jsou to přeci jenom věrní sluhové svazku „pěti“. I přesto se ale najde jeden z deseti, který se stane vaším přítelem a pomůže vám odhalit zradu zbývajících devíti. Co se ale týče fyzického násilí, brutální moci těch, kteří vládou a vydávají zákony, budete ji muset odrazit svým vlastním násilím.

Organizujte se, vyzývejte všechny své bratry, aby se přidali ke hnutí a trvejte na tom, aby byli z úřadů sesazeni všichni zbabělci, kteří ze své vlastní volby ovládají životy druhých. Pokud se postaví na odpor, povstaňte, odzbrojte jejich policii, polovojenské oddíly a další hlídací psy svazku „pěti“. Uvězněte všechny vládcy na nezbytně nutnou dobu a roztrhejte a spalte jejich zákony! Strhněte vězení, zlikvidujte katy a vyhlad'te jakékoli stopy státní moci!

V armádě se nachází mnoho nájemných vrahů a zabijáků, ale rovněž i vaši přátelé, odvedenci. Vyzvěte je, aby se přidali a oni vám přispěchají na pomoc a pomohou zneškodnit žoldáky.

tragicky zaplatil. Neustoupil jsem ani o krok a zakusil stejné hrozné strážné našeho kolektivního boje, ale často jsem nebyl schopen pochopit a následně zřetelně vyslovit cíle našeho hnutí. Obecně řečeno, vždy jsem se ale rychle vzpamatoval a jasně pochopil, že cíl, jehož jménem já a moji soudruzi voláme do zbraně, byl již pohotově přijat masami, bojujícími za svobodu a nezávislost jednotlivce i lidstva jako celku.

Zkušenosti z praktického boje posílily mé přesvědčení, že anarchismus člověka učí na názorných příkladech. Anarchismus je učení každým coulem stejně revoluční jako sám život, je různorodé a silné ve svých projevech stejně jako tvořivá podstata člověka, se kterou je dokonce nerozlučně spjata.

Jako revoluční anarchista, dokud budu ještě, byť jen velmi slabě, spojován s tímto souslovím, budu volat vás, mí utlačovaní bratři, do boje za uskutečnění anarchistického ideálu. Anarchismu ve skutečnosti porozumíte pouze prostřednictvím boje za svobodu, rovnost a solidaritu.

Anarchismus je tedy v člověku přirozeně přítomen a v historické rovině ho osvobozuje od uměle vytvořené otrocké mentality a pomáhá mu stát se uvědomělým bojovníkem proti všem formám otroctví. V tomto smyslu je tedy anarchismus revoluční.

Čím více si je člověk pomoci reflexe vědom svého podřízeného postavení, tím se stává pobouřenějším a tím více se v něm projevuje anarchistický duch svobody, odhodlání a akce. Platí to o každém jednotlivci, muži či ženě, i když předtím dokonce nikdy nemuseli zaslechnout termín „anarchismus“.

Podstata člověka je anarchistická, bouří se proti všemu, co uvěžňuje. Podle mého názoru vědecky formulovaný anarchismus velmi dobře vyjadřuje podstatu člověka. Utlačovatelé i utlačovaní si začínají pomalu kousek po kousku uvědomovat, jakou anarchismus vlastně hraje roli. Ti první se snaží jeho ideál dezinterpretovat jakýmikoli prostředky a ti druzí se snaží o jeho uskutečnění.

Pán i otrok postupně začínají v procesu vývoje moderní civilizace rozumět anarchismu.

I přesto k jakým účelům byla nakonec civilizace použita – potlačování a drcení jakékoli přirozené lidské tendence protestovat proti všemožnému porušování lidské důstojnosti – nebyla schopna umlčet

Stát je zapřísáhlým nepřítelem vaší emancipace a je nejlépe ztělesněn ve svazku těchto pěti postav: kapitalisty, vojáka, soudce, kněze a toho, kdo jim všem slouží, intelektuála. Ve většině případů se ten posledně jmenovaný chápe úkolu dokázat „legitimní“ oprávnění svých čtyř pánů utlačovat lidské pokolení, regulovat lidský život ve všech individuálních a sociálních rovinách a tím pokřivovat význam přirozeného práva, aby mohla být kodifikována práva „historická a soudní“, zločinné výplody nájemných pisálků.

Náš nepřítel je velice silný, protože po celá staletí se živil drancováním a násilím: z tohoto procesu odvodil a shromáždil zkušenosti, překonal své vnitřní krize a nyní si nasadil novou tvář, protože je smrtelně ohrožen novou vědou, která vyvádí člověka z jeho staletých brlohů na dně. Tato nová věda osvobozuje člověka od předsudků a vybavuje ho vším nezbytným pro sebepoznání a objevení svého skutečného místa v životě, navzdory všem pokusům čarodějových učňů zmíněných pěti stereotypních postav zastavit pokrok, jdoucí tímto směrem.

Podobná změna tvářnosti našeho nepřítele může být, můj utlačovaný bratře, spatřena takřka v čemkoli, co vychází z pera zkušených reformátorů států. Typický příklad takové proměny jsme viděli v revolucích, ze kterých máme přímé zkušenosti. Svazek „pěti“, Stát, náš nepřítel, nejprve jak se zdálo úplně zmizel z povrchu zemského.

Ve skutečnosti náš nepřítel pouze proměnil svoji podobu a našel nové spojence, kteří se proti nám zločinně spikli: velmi poučný příklad pro lidi z Ruska, Ukrajiny, Gruzie a mnoha oblastí Střední Asie představují bolševicko-komunisté. Je to poučení, které nikdy nezapomeneme jako lidé, bojující za své vysvobození z hrozného na nás uvaleného zločinu.

Jedinou nejspolehlivější zbraní, dostupnou obětem útlaku v jejich bitvě proti zlu, je sociální revoluce, ohromný skok vpřed ve směřování lidského vývoje.

Přestože sociální revoluce propuká spontánně, organizace usnadňuje její průběh, pomáhá ve vytváření průlomů v bariérách, které jsou okolo ní vytvořeny a přibližuje její začátek. Revoluční anarchista pracuje v souladu s touto strategií tady a teď, za svého života. Každá oběť útlaku si začíná uvědomovat jaké jařmo ji tíží a přichází na to, že ponížení z člověka vytlouká život a anarchisté si zasluhují pomoc. Každá lidská bytost by si měla uvědomit, jakou

Člověk se tedy rok co rok přibližuje k ušlechtilému etickému cíli – aby se sám nestal zaklínačem, nějakým prorokem moci nad jinými a již nikdy netolerovat ty, kteří ho ovládají, jak předtím činil po dlouhé generace.

Osvobozen od nebeských i pozemských mocností a všech jejich morálních a společenských nařízení, člověk znovu pozvedá svůj hlas a opravdově se staví proti vykořisťování člověka člověkem a pokřivování jeho přirozenosti, která zůstává stále oddána pokračujícímu postupu směrem k úplnosti a dokonalosti. Tento vzbouřeneц si uvědomí sám sebe a okolnosti života svých utlačovaných a ponížených bratrů, nechává promluvit své srdce a svůj rozum a stává se revolučním anarchistou – jediným člověkem, schopným žít po svobodě, dovršenosti a dokonalosti pro sebe i celé lidské pokolení – a rozdrť na prach všechno otroctví a sociální nenormálnosti, jenž se historicky pomocí násilí zhmotnily ve Státu. Svobodný člověk se proti tomuto vrahovi a organizovanému zločinci spolčuje se svými soudruhy, aby tak posílil a zachovával linii opravdové komunistické politiky ve smyslu všech společných výtěžků získaných na cestě tvorby, která je zároveň grandiózní i bolestná.

Jednotlivý člen podobných skupin se prostřednictvím své příslušnosti osvobozuje od zločinného paternalismu vládnoucí třídy do té míry, že znovu objevuje sám sebe, což znamená, že odmítá jakoukoli servilitu k ostatním, ať již sám byl předtím cokoli: dělník, rolník, student nebo intelektuál. Tímto způsobem se vyprostí z údělu mezka, funkcionáře nebo lokaje, poddávajícího se panské zvrhlosti.

Člověk se jako jednatel vrací ke své autentické osobnosti, když odmítne a rozdrť nepravdivá učení o životě a získá tím zpět svá skutečná práva. Prostřednictvím této dvojí činnosti odmítnutí a následného příklonu, se jednatel stává revolučním anarchistou a uvědomělým komunistou.

Anarchismus je jako ideál lidské existence vědomě otevřen každému jednotlivci a představuje přirozenou touhu myšlení po svobodné a tvořivé existenci, vedoucí k ideálu společenského štěstí. Dnes se již anarchistická společnost nebo vůbec lidská harmonická společnost nezdá být pouhou chimérou. Co se ale týče struktury a praktického rozvržení, máme o její koncepci dosud jen velmi málo důkazů.

ani sama se sebou. Buržoazie pochopila celou záležitost tak důkladně, že se dnes může posmívat i obyčejným stoupencům státního socialismu, pokoušejícím se žít podle jeho zásad. Uvědomila si, že v systému státního socialismu vykořisťování a organizované násilí proti většině pracujících populace souvisí s prohnitým a extravagantním životním stylem a parazitismem příživnických vrstev společnosti a ve skutečnosti se vykořisťování ještě znásobilo a pouze se mu dnes říká jinak. Přesně k tomuto závěru docházíme i my. Stačí si jen povšimnout bolševické nenažranosti a toho, jak si přisvojili revoluční výtobytky lidu a jejich policie, soudy, vězení a armády žalářníků – to všechno je namířeno proti revoluci. Do „rudé“ armády se stále verbuje násilím. V jejích řadách panují staré známé manýry, i když dnes v jiném hávu, dokonce ještě nespravedlivější a neúnosnější.

Liberalismus, socialismus a státní komunismus jsou tři rodni bratři z jedné rodiny. Každý má svůj vlastní způsob jak ovládat lidi s cílem zabránit jim plně se rozvinout ve směru ke svobodě a nezávislosti pomocí zformulování nových, ucelených a původních zásad, zakotvených v sociálně smysluplném ideálu, platném pro celé lidstvo.

„Povstaňte!“ – radí revoluční anarchista utlačovaným. Povstaňte a zničte všechnu moc nad vámi i uvnitř vás. V žádném případě nedopustíte ustavení nějaké nové moci. Buďte svobodní a braňte svobodu proti všem narušitelům.

V lidské společnosti je moc obyčejně opěvována těmi, kteří nikdy nežili ze své vlastní práce, plným životem nebo těmi, kteří tak už nežijí nebo žít nechtějí. Státní moc nikdy žádné společnosti nepřinese radost, štěstí a smysluplnost. Státní moc byla vytvořena příživnickými vrstvami pouze a výlučně za účelem krádeže a tolerování jejich vražedného násilí proti těm, kteří v potu tváře silou odhodlání, inteligence nebo svalů vytvářejí všechno potřebné a dobré v lidském životě.

Ať už se jedná o státní moc buržoazní, socialistickou nebo bolševicko - "komunistickou" či dělnicko-rolnickou, ve svém důsledku se projevuje naprosto stejně: každičkou svoji částí je škodlivá jak dovršenému a šťastnému jedinci tak společnosti jako celku. Podstata státní moci je všude stejná: snaží se anihilovat svobodu jednotlivce, duševně z něj udělat otroka a fyzicky sluhu, než ho použije pro svoji nejspínavější práci. Neexistuje nic jako neškodná moc.

již víme velmi dobře, jakou podobu na sebe vezme „emancipace“ v rámci vládních institucí.

Buržoazie pokládá za přirozené hovořit o námezdně pracujících v tom smyslu, že jsou otroky, předurčenými ke svému údělu. Buržoazie nikdy nepodpoří autentickou práci, která může zplodit něco skutečně potřebného a krásného, co poslouží celému lidstvu. I přesto, že má v průmyslu i zemědělství k dispozici rozsáhlé kapitálové zdroje, předstírá, že není schopna odvodit zásady nového sociálního pořádku. Současná doba jí vyhovuje, protože se jí vlastně klaní až k zemi všichni mocní: carové, prezidenti, vlády a zdánlivě všichni intelektuálové a vědci, všichni, kteří za odměnu zotročují lidi. „Služebníci!“, volá buržoazie na své věrné, „Dejte námezdním otrokům pár šestáků, které si zaslouží, vezměte si něco za své věrné služby a podržte zbytek pro nás!“ V podobných podmínkách nemohou vést jiný než překrásný život. My však souhlasíme, co se týče příkrého odmítnutí státotvorných socialistů a komunistů. Kdykoli se obracejí na pracující, organizují je do politických stran, podněcují ke vzpouře a volají: „Odeberte buržoazii státní moc a dejte ji nám a my vás pak osvobodíme.“

Námezdně pracující jsou nesmiřitelní nepřátelé státní moci, jsou něčím více než příživníky a privilegovanými. Dali průchod své nenávisti, povstali ve své vzpouře, provedli revoluci, zničili státní moc a odstavili její držitele a pak kvůli své naivitě nebo nedostatku předvídatosti dovolili socialistům, aby se jí chopili. V Rusku se to stalo v případě bolševiků-komunistů. Tito zbabělí jezuité, tato monstra, vrazi svobody, se pak pustili do práce, aby začali věšet, střílet a drtit lidi, dokonce neozbrojené, přesně tak, jak to dříve činila buržoazie, ne-li hůře. Snažili se zlomit ducha nezávislosti, ať již kolektivního nebo individuálního, s cílem vyhladit z člověka jednou provždy svobodného ducha a tvořivou vůli, učinit ho duševním otrokem a fyzickým lokajem bandy hrdlořezů, kteří se uhníždili na uprázdněném trůnu a neváhali vysílat své zabijáky, aby přiměli masy k poslušnosti a zlikvidovali své odpůrce.

V Rusku lid sténá pod vahou okovů socialistického státu. V jiných zemích úpí pod jařmem socialistů spřežených s buržoazií nebo pod režimem samotné buržoazie. Kdekoli – ať již individuálně či kolektivně – člověk sténá pod útlakem státní moci a jejího politického a ekonomického šílenství. Jen velmi málo lidí si všímá jeho utrpení bez postranních úmyslů, protože staří i noví potenciální kati jsou psychicky i fyzicky velice odolní a mohou se spolehnout na značné a

efektivní zdroje, kterými mohou podepřít svůj režim a zlikvidovat kohokoli, kdo jim stojí v cestě.

Člověk chce bránit svoje právo na život, svobodu a štěstí, snaží se projevit své tvořivé odhodlání a skáče po hlavě do uragánu násilí. Tváří v tvář nejistému výsledku svého boje má někdy sklon k tomu vzdát se svému katu právě ve chvíli, kdy ten již mele z posledního a jeden rozhodný úder by ho proměnil v třesoucí se uzlíček, prosící o milost a břemeno na lidských bedrech by opět bylo o něco lehčí. Naneštěstí lidé někdy kapitulují tehdy, kdy jejich kati opravdu dodělávají. Pouze člověk, který se úspěšně vyprostil z okovů útlaku a spatřil všechny hrůzy, páchané na lidstvu, může nabýt přesvědčení, že jeho vlastní svoboda i svoboda jeho soudruha je nezadatelná a stejně tak i jejich životy. Pokud je připraven vydobýt si a ubránit svoji svobodu a zlikvidovat všechny utlačovatele a jejich žoldáky (pokud se ti druzí nevzdají svého řemesla), pak se tedy – pod podmínkou, že se sám nepromění v terč boje proti zlu současné společnosti tím, že nahradí buržoazní moc jinou, stejně utlačující – ať už si říká socialistická, komunistická nebo „dělnická“ (bolševická) – ale místo toho se soustředí na vytvoření skutečně svobodné společnosti, uspořádané na základě individuální odpovědnosti a zaručující všem skutečnou svobodu a sociální spravedlnost – pouze tento člověk se stává revolučním anarchistou. Může se směle podívat do očí svému nepříteli na život a na smrt – Státu, případně klidně vyslechnout jeho verdikt, ale vynést zároveň verdikt svůj.

„Ne, tak to nesmí být! Povstaňte, utlačovaní bratři! Povstaňte proti jakékoli státní moci! Zničte buržoazní moc a nenahrazujte ji mocí socialistů nebo bolševiků - "komunistů". Skončujte s jakoukoli státní mocí a vyžeňte její stoupence, protože oni se nikdy nestanou vašimi přáteli.“

Moc státotvorných socialistů nebo komunistů je skrzskrz stejně odporná jako buržoazní moc. Může být dokonce ještě odpornější, když provádí svoje experimenty na úkor krve a života lidí. V tomto okamžiku tajný návrat na výchozí pozice buržoazní moci na sebe nenechá dlouho čekat: nová moc se již nestrachuje uchýlit se k nejhoršímu a lže a podvádí více než kdokoli jiný. Myšlenky socialismu či státního komunismu se stávají zbytečnými, už jsou k ničemu a nová moc sáhne po všem, co upevní její pozici. V konečném bodě začne používat své nové prostředky k udržení nadvlády a stává se zbabělejší než buržoazie, která revolucionáře

věší na náměstí, zatímco bolševismus-kunismus je podřezává a rdousí stranou v temné uličce.

Jakákoli politická revoluce, která se spoléhala na buržoazii nebo státotvorné socialisty a komunisty jako na svoji hnací sílu, je názorným příkladem toho, co jsem právě řekl, zvláště pak ruská Únorová a Říjnová revoluce z roku 1917. Masy námezdně pracujících svrhly ruský carský režim, ale stále se z politického hlediska cítily osvobozeny jen napůl a snažily se dokončit svoji práci. Začaly rozdělovat půdu zkonfiskovanou velkostatkářům a církvi mezi ty, kteří na ní pracovali nebo chtěli pracovat bez vykořisťování práce jiného člověka. Ve městech převzali lidé továrny, dílny, tiskárny a další podniky, ve kterých pracovali. Námezdně pracující byli pohlceni těmito skvělými a pozitivními počiny, ustavili bratrské vztahy mezi městy a venkovem, ale nepovšimli si, že v Kyjevě, Charkově a Petrohradu vznikly nové vlády.

Lidé s pomocí svých třídních organizací s radostí položili základy nové svobodné společnosti a zamýšleli nechat ji vyvíjet bez rušivých vnějších vlivů a odstranit z ní všechny parazity a moc jedněch nad druhými, kterou námezdně pracující považovali za tupou a škodlivou.

Tento přístup se jasně projevil na Ukrajině, Uralu a Sibiři. Podobná tendence se objevila ale i v Tbilisi, Kyjevě a Moskvě, v samotném srdci zkorumpovaného režimu. Státotvorní socialisté a komunisté ale mají na všech místech dostatek svých stoupenců i nájemných vrahů. Mezi těmi druhými bylo i mnoho pracujících. Bolševici-leninisté s jejich pomocí skoncovali s lidovými snahami takovým způsobem, že by jim středověká inkvizice mohla závidět.

Co se nás týče, my známe podstatu samotné státní moci a socialistickým a bolševickým vůdcům říkáme: "Hanba vám! Tolik jste toho napsali a řekli o krutosti buržoazie k utlačovaným. Jak horlivě jste hájili svoji revoluční čistotu a uvědomělost námezdně pracujících, bojujících za své osvobození a nyní, když jste se dostali k moci, stali se z vás přesně ti samí zbabělí služebníci buržoazie nebo jste se sami proměnili v buržoazii, protože jste se uchýlili k používání jejích metod v takovém měřítku, že i samotná stará buržoazie nevěří svým očím a žertuje na váš účet".

Prostřednictvím zkušenosti s bolševismem - "komunismem" si buržoazie navíc uvědomila, že „vědecká“ chiméra státního socialismu se nebyla schopna vyrovnat se svými vlastními metodami a dokonce

Samotná idea anarchismu jako učení, nesoucího nový lidský život a jeho tvořivý vývoj, individuálně stejně jako sociálně, je založena na nezničitelné lidské podstatě a nezvratných důkazech nespravedlnosti současné společnosti - opravdového věčného parazita. Uskutečňování anarchistických cílů vede stoupence anarchismu - anarchisty - do částečné nebo úplné ilegality vzhledem k oficiálním institucím existující společnosti. Anarchismus samozřejmě nemůže být uznán za legitimní v žádné zemi, což můžeme vysvětlit pomocí toho, že každá současná společnost je zcela prostoupena svým sluhou i pánem – Státem. S pojmem Stát se identifikuje ona banda individuí, neustále parazitujících na lidstvu, jehož život rozdělují na „třídy“. Ať již individuálně či v bezejmenné mase, člověk je nicméně vydán na milost a nemilost této bandě příživníků, známých jako „páni a vládcí“, kteří ve skutečnosti nejsou ničím jiným, než bezostyšnými vykořisťovateli a utlačovateli.

Velká idea anarchismu není vůbec po chuti těmto žralokům, kteří utlačují a zotročují současný svět, ať už se jedná o pravicové či levicové vlády nebo buržoazii či státotvorné socialisty. Rozdíl mezi nimi se scvrkává na fakt, že ti první jsou otevřeně buržoazní a tedy méně pokrytečtí, zatímco ti druhí – státotvorní socialisté všech odstínů – a mezi nimi zvláště kolektivisté, kteří si neprávem přisvojili nálepku „komunisté“ - jmenovitě Bolševici – se pokrytecky skrývají za hesly o „bratrství“ a „rovnosti“. Bolševici jsou připraveni přelakovat fasádu svého režimu klidně i tisíckrát a změnit název svého systému ovládnutí a zotročování a poopravit přitom termíny podle požadavků své politiky, ale na podstatě své společnosti tím nezmění vůbec nic, dokonce i kdyby do svých stupidních programů zabudovali nějaké kompromisy v rámci přirozených protikladů, existujících ve vztazích dominace a podřízenosti. Přestože vědí, že tyto protiklady jsou nepřemostitelné, upínají se k nim bez ohledu na cokoli, z toho jednoho jediného důvodu, aby nedovolili obživení skutečného lidského ideálu – anarchistického komunismu.

V souladu se svými absurdními programy se státotvorní socialisté a komunisté rozhodli „dovolit“ člověku osvobodit se v sociální rovině, aniž by mohl v sociálním životě projevit jakoukoli svobodu. Co se týče možnosti, aby se člověk osvobodil úplně svými vlastními duševními silami tak, aby mohl být úplně svobodný a jednat na základě vlastní vůle a pouze přirozených pravidel, přestože se tohoto tématu dotýkají, v jejich přítomnosti o něčem podobném nemůže být ani řeči. Právě proto spojují své síly s buržoazií, aby se proces emancipace nikdy nevymknul jejich nečestnému dohledu. V každém případě

Utlačování bratří, vykořeňte veškerou moc v sobě samých a nedovolte, aby byla nad vámi či vašimi bratry, ať se již nachází daleko či blízko, ustavena nějaká nová!

Skutečně smysluplný radostný život jednotlivce nebo skupiny se nevytváří s pomocí moci a programu, majícího za cíl uzavřít se v umělých konstrukcích a psaných zákonech. Ne, může být dosažen pouze na základě individuální svobody a nezávislých tvůrčích počínů, prorážejících si cestu střídavě pomocí destrukce a výstavby nového.

Svoboda každého jednotlivce je základem anarchistické společnosti, která dosahuje své dovršenosti pomocí decentralizace a uskutečnění společného cíle – anarchistického komunismu.

Kdykoli přemýšlíme o anarchokomunistické společnosti, vidíme ji jako společnost opravdu ohromnou a harmonickou ve svých mezilidských vztazích. Její osud závisí hlavně na svobodných jednotlivcích, sdružených do autonomních uskupení – ať již spjatých zájmem, potřebou nebo příchylností – zajišťujících všem stejnou úroveň sociální spravedlnosti a spojujících se do federací a konfederací.

Anarchistický komunismus je společností, zakořeněnou ve svobodě každého člověka, v jeho nezczitelném právu na nekonečný rozvoj, vykořenění vši nespravedlnosti a zla, které bránilo společenskému vývoji a zdokonalování tím, že společnost dělilo na vrstvy a třídy, tento zdroj útlaku a násilí jedněch proti druhým. Anarchistická společnost si předsevzala jako svůj cíl učinit život všech lidí krásnější a naplněný poznáním prostřednictvím práce, odhodlání a intelektu. Anarchistický komunismus je v plném souladu s přirozeným světem následně založen na dovršeném, nezávislém, tvořivém a zcela svobodném lidském životě. Z tohoto důvodu se zdá, že jeho stoupenci žijí životy svobodných a činorodých bytostí.

Práce, univerzální bratrské vztahy, láska k životu, vášeň pro svobodnou tvorbu krásného, všechny tyto hodnoty prostupují životem a prací anarchokomunistů. Nepotřebují vězení, katy, vyzvědače a provokatéry, které státotvorní socialisté a komunisté najímají ve značných počtech. Anarchističtí komunisté z principiálních důvodů odmítají potřebu existence nájemných banditů a zabijáků, jejichž vrcholným ztělesněním a zároveň i vůdcem je nepochybně Stát. Utlačování bratří! Připravujte se na ustavení nové společnosti, přemýšlejte a organizovaně jednejte! Vždy pamatuje, že vaše organizace musí být ve své společenské práci pevná a soudržná.

nezávislé vědecké mozky, které prokázaly skutečný původ člověka a demonstrovaly neexistenci boha, dosud považovaného za Stvořitele lidstva. Pak se přirozeně stalo snazším předložit nepopíratelné důkazy nepřirozené povahy pozemských „božích zákonů“ a jimi zakotvených nespravedlivých mezilidských vztahů.

Všechny zmíněné události velmi pomohly uvědomělému vývoji anarchistických myšlenek. Je rovněž pravda, že ve stejné době vznikly umělé koncepce liberalismu a údajně „vědeckého socialismu“, jednu z jehož větví představuje „bolševismus-komunismus“. I přes jejich široký vliv na psychologii moderní společnosti nebo minimálně na její značnou část a i přes jejich vítězství nad klasickou reakcí, tyto umělé koncepce mají obě společnou tendenci vždy nabrat zpáteční kurs ke starým známým břehům starého světa.

Svobodný člověk, který dosáhne uvědomění a začne ho šířit kolem sebe, nevyhnutelně pošle na věčnost dnes i zítra celou odpornou minulost lidstva a vše s ní související v pojmech zrady, svévolného násilí a degradace. Pošle na věčnost i zmíněná umělá učení.

Od této chvíle se jednotlivec snaží vyprostit z krunýře lží a zbabělosti, do kterého ho pozemští bohové sevřeli již od narození, za pomoci hrubé síly bajonetu, rublu, „spravedlnosti“ a pokrytecké vědy – vědy čarodějových učňů.

Poté, co ze sebe smyje tuto pohanu, jednotlivec dosáhne celosti, jenž mu otevře oči. Naskytne se mu pohled na celý svět a první věcí, které si povšimne, je jeho minulý otrocký život, oplývající zbabělostí a bídou. Jeho minulost z něj udělala otroka a zabila v něm vše čisté, jasné a cenné, s čím vstupoval do života, aby jej proměnila v bečící ovci nebo přihlouplého pána, potlačujícího a ničícího všechno dobré, na co mohl narazit v sobě i jiných.

Teprve v této chvíli si člověk uvědomuje svoji přirozenou svobodu, nezávislost na všech a všemu, co drtí na prach jakékoli projevy odporu, všemu, co porušuje čistotu přírody a uvěznuje krásu, která se projevuje a roste prostřednictvím svébytných tvořivých pocitů jednotlivce. Teprve zde si jednotlivec znovu uvědomuje kým je a proklíná jednou provždy svoji ostudnou minulost, ruší všechny duševní svazky s tím, co dosud spoutávalo jeho individuální i sociální život jařmem servilní moci a částečně i jeho vlastní rezignací, podporovanou a zneužívanou zaklánači vědy.

odpovědnost nese a uskutečnit ji a vyřadit ze společnosti všechny žoldáky a parazity ze svazku „pěti“, aby lidstvo mohlo konečně svobodně vydechnout.

Každý člověk a především revoluční anarchista – průkopník, podněcující boj za ideály svobody, solidarity a rovnosti – by neměl zapomenout, že pokud se má sociální revoluce vyvíjet tvořivou cestou, vyžaduje odpovídající prostředky, zvláště pak stálou organizační základnu, zejména ve chvíli, kdy ve spontánním výbuchu ničí otroctví i s jeho kořeny, sází semínka svobody a zajišťuje právo každého člověka na svobodný a neomezený vývoj. Právě v tomto okamžiku si jednotlivci a masy uvědomí svoji svobodu v sobě i okolo sebe a začnou rozhodně jednat na základě výdobytků sociální revoluce, která bude následně velmi naléhavě potřebovat onu organizační základnu. Například v Ruské revoluci sehráli revoluční anarchisté vynikající roli, ale nebyli schopni uskutečnit své historické poslání, protože jim chyběly základní nástroje sociální akce. Ruská revoluce nám navíc názorně ukázala platnost následující pravdivé skutečnosti: poté, co se masy lidí vyprostí z otrockých okovů, v žádném případě si na sebe nechtějí ukovat nějaké nové. Právě naopak – během revoluční doby se masy snaží vytvořit nové formy svobodného sdružování, odpovídající nejen jejím anarchistickým instinktům, ale rovněž potřebě bránit jejich revoluční výdobytky v případě nepřátelského útoku.

Během praktického pozorování tohoto procesu jsem neustále docházel k závěru, že nejlhodnější a nejvhodnější formou sdružování nemůže být nic jiného, než komunální svazek, vytvářený samotným životem a společenskými zdroji: svobodný sovět. Revoluční anarchista stojí na stejných pozicích a bez ohledu na následky se vrhá do akce a vyzývá utlačované, aby se přidali k boji za svobodné sdružování. Revoluční anarchista je přesvědčen, že nestačí, aby se pouze projevil nejzákladnější tvořivé organizační zásady, ale že se člověk musí vybavit nezbytnými strukturami na obranu nového života před nepřátelskými silami. Praxe ukázala, že za tuto věc se co nejrozhodněji musí postavit samotné masy, ihned a jako jeden muž.

Masy lidí provádí revoluci, poháněny silou jim vrozeného anarchismu a hledají způsoby svobodného sdružování. Vždy jsou nakloněny pořádání svobodných a všeobecně přístupných shromáždění. Revoluční anarchista jim musí pomáhat co nejzřetelněji artikulovat svůj přístup. Například ekonomický problém svobodného sdružení komun musí najít úplné řešení ve vytvoření výrobních a spotřebních

ABC revolučního anarchisty

Anarchismus znamená, že člověk svobodně žije a konstruktivně pracuje. Anarchismus znamená zničení všeho, co je namířené proti přirozeným a zdravým lidským tužbám.

Anarchismus není jen teoretické učení, odvozující se od uměle vytvářených programů se zřetelem na regulaci života, je učením odvozujícím se od života ve všech jeho projevech a přesahujícím všechna nepřirozená kritéria.

Sociální a politickou představou anarchismu je svobodná antiautoritářská společnost, taková, která zachovává svobodu, rovnost a solidaritu mezi všemi svými členy.

V anarchismu Právo znamená zodpovědnost jednotlivce a je skutečnou zárukou svobody a sociální spravedlnosti pro úplně každého, kdykoli a kdekoli. Z toho pramení komunismus.

Anarchismus je člověku vrozen, komunismus je z něho logicky odvozen.

Zmíněné teze potřebují teoretickou podporu ve formě vědecké analýzy a konkrétních faktů, aby se tak mohly stát základními principy anarchismu. Velcí anarchističtí teoretici, jako Godwin, Proudhon, Bakunin, Johann Most, Kropotkin, Malatesta a mnoho dalších, se nicméně (podle mne každopádně) stavěli na odpor snahám sevřít svoji doktrínu rigidními a definitivními parametry. Pravý opak byl pravdou. Můžeme říci, že vědeckým dogmatem anarchismu je snaha ukázat, že lidské přirozenosti je vlastní nikdy neusnout na vavřínech. Jedinou konstantou vědeckého anarchismu je přirozená tendence odvrhovat všechny překážky a jakékoli pokusy o vykořisťování člověka člověkem. Namísto otrockých okovů stále svírajících současnou společnost, s čímž mimochodem socialismus neudělal vůbec nic a ani nemohl, anarchismus rozsévá semínka svobody a nezcizitelného lidského práva této svobody užívat.

Jako revoluční anarchista jsem během revoluce sdílel osudy ukrajinského lidu. Z jeho aktivity bylo vidět, že tento lid se instinktivně cítí zásadně osloven anarchistickými myšlenkami a také za to

Bratři! Jakmile se všichni shromáždíme do jedné velké rodiny, půjdeme vpřed po cestě pokroku a vědomostí, necháme stíny minulosti za námi a zamíříme ke společnému ideálu celého lidstva: svobodnému a bratrskému životu, společnosti, ve které již nikdy nikdo nebude otrokem, ani nebude nikým ponižován.

Na brutální násilí našich nepřátel odpovíme mocnou silou naší povstalecké armády. Na chaos a svévoli odpovíme založením našeho života na principech spravedlnosti a individuální zodpovědnosti, nejlepší záruky svobody a sociální spravedlnosti pro všechny.

Na naší cestě přeměny se k nám odmítnou připojit pouze krvežízniví zločinci ze svazku „pěti“, budou se nám snažit postavit na odpor a udržet si svá privilegia a tím si podepíší rozsudek smrti.

Ať žije toto jasné a pevné přesvědčení, boj za ideál všeobecné mezilidské harmonie – anarchistické společnosti.

„Probuždění“ 18/leden 1932, str. 57-63 a 19-20/únor-březen 1932, str. 16-20